

Dolende zielen

Angela Marsons bij Boekerij:

Stille schreeuw

Wreed spel

Verloren meisjes

Schijndood

Bloedlijn

Dolende zielen

Angela Marsons

Dolende zielen

Deel 6 van de *Kim Stone*-serie

De waarheid was dood en begraven. Tot nu toe.

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-225-9823-8

ISBN 978-94-023-2052-7 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Dead Souls*

Omslagontwerp: Henry Steadman

Omslagbeeld: © Henry Steadman

Zetwerk: Textcase

First published in Great Britain in 2017 by Storyfire Ltd
trading as Bookouture.

© 2017 Angela Marsons

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek draag ik op aan mijn partner, Julie Forrest,
wier hand ik elke dag in de mijne voel.
Op een dag zul je begrijpen hoe onmisbaar je bent binnen dit proces.*

PROLOOG

Justin keek naar het lemmet dat boven zijn pols zweefde. Het mes was van zijn moeder; het trillen kwam van zijn eigen hand.

Heel even werd hij volledig in beslag genomen door de praktische details van wat hij wilde doen. Had hij wel het juiste mes gekozen? Er waren er zoveel geweest om uit te kiezen... Messen in de besteklade, messen in het houten messenblok. Een set verzilverde messen in een mooie doos, die zijn moeder geërfd had.

Dit mes was niet zijn eerste keuze geweest. In eerste instantie had hij het grootste, gevaarlijkste mes gepakt dat hij in de la had zien liggen. Het mes met de scherpe tanden, die als een bergketen omhoogstaken. Het gevest had goed gevoeld in zijn hand, maar hij was ineengekrompen bij het idee dat die scherpe tanden door zijn huid heen zouden dringen. Ergens was het wel ironisch: hij stond op het punt een einde te maken aan zijn leven en toch was hij bang voor de pijn.

Dat mes had hij omgeruild voor een ander. Dit was een slanker mes met een dikker heft. Met dit mes had hij zijn moeder vaak het zondagse vlees zien aansnijden.

Verdriet en spijt welden in hem op. Hij herinnerde zich nog hoe enthousiast hij altijd was geweest als hij op zondag naast zijn zusje aan tafel plaatsnam. Zijn moeder had ieder bord zorgvuldig en haast ceremonieel van eten voorzien, glimmend van trots. Hij slikte moeizaam toen hij beseftte dat ze nooit meer zou stralen als ze aan hem zou denken.

Het mes zakte opzij toen hij zich afvroeg of er een mogelijkheid was dat

ze zouden kunnen terugkeren naar hoe het toen was geweest. Terug naar zijn tienerjaren, toen deel uitmaken van zijn familie genoeg was geweest. Dagjes weg, vakanties aan zee, afhaaleten en filmavondjes.

Opnieuw moest hij iets wegslikken.

Die jongen van toen was hij niet meer, al jaren niet. De woede die in hem had gesluimerd, was opgelaaid tot een verzegend vuur.

Hij wist wat hem te doen stond.

Maar het gezicht van zijn moeder verscheen voor zijn geestesoog en de pijn die hij voelde, leek haast fysiek.

Toen hij het mes langs zijn pols haalde, slaakte hij een kreet. De kras die ontstond, liep dwars door de oude littekens van eerdere pogingen heen. En het resultaat van zijn moeite was een klein druppeltje bloed aan het einde van het ragfijne lijntje. Toch was dit een begin.

In gedachten bleef hij zich zijn moeder voor de geest halen, haar blik nu vol begrip en vergiffenis. Het was de blik die hij ook op haar gezicht had gezien toen hij na had moeten blijven omdat hij tijdens de pauze een jongen had geslagen, dezelfde blik die ze hem had toegeworpen toen hij de fiets van een ander kind had gestolen en het voorwiel had gesloopt. Het waren fouten geweest en ze had ze hem vergeven.

Dat zou nu echt niet het geval zijn.

Nog nooit eerder in zijn achttienjarige bestaan had hij gewenst dat hij de tijd zou kunnen terugdraaien. De afgelopen dagen had hij daar echter ieder uur wel om gesmeekt. De spijt die hij voelde, had geen betrekking op hemzelf. Hij zou nooit trouwen, nooit een vriendinnetje mee naar huis nemen en geen kinderen krijgen. Toch gold de enige spijt die hij ervoer zijn moeder. Iedere hoop op een kleinkind werd haar nu ontnomen.

In gedachten zag hij de uitdrukking op het gezicht van zijn moeder veranderen: ze keek nu verward, vragend bijna.

Zijn hart kromp samen toen hij zich voorstelde hoe ze zou lijden. Ze zou het zichzelf kwalijk nemen en zich afvragen wat ze verkeerd gedaan had.

Ze zou denken dat het háár schuld was.

Bij die gedachte kwamen er tranen in zijn ogen.

‘Dit is verkeerd,’ mompelde hij hoofdschuddend.

Het idee dat zijn moeder zichzelf de schuld zou geven, was onverdraaglijk. Het was haar schuld helemaal niet. Niets hiervan was aan haar te wijten. Het lag allemaal aan hem.

Zijn hand liet het mes los. Hij reikte naar zijn nachtkastje en haalde er een pen en een notitieblok uit.

Voor hem was er geen andere oplossing, daar was hij nu al twee dagen lang van overtuigd. Maar zijn moeder hoefde zich niet de rest van haar leven schuldig te voelen vanwege zín keuzes. Wat hij gedaan had, kon hij zichzelf onmogelijk vergeven. En hoewel ze het zou proberen, zou zij dat ook niet kunnen.

Zijn hand hield even stil toen hij zich dat hulpeloze, doodsbanige gezicht herinnerde dat hem zo verward had aangekeken, op zoek naar de reden waarom hij deed wat hij gedaan had. Op dat moment had hij die vraag niet kunnen beantwoorden en dat had hem met walging vervuld. Die ogen... O God, die angstige ogen hadden de schaamte in zijn hart weten te vinden. Toen pas had hij beseft wat er van hem geworden was en de zwartheid van zijn ziel had hem de adem benomen. Hij was niets minder dan een monster.

Maar met hem zou er geen einde aan komen. Erger nog, dit was pas het begin. De dood en de duisternis lagen op de loer en hij was een te grote lafaard om er iets aan te doen.

Hij legde het briefje aan zijn moeder op zijn hoofdkussen en pakte het mes weer op. Zijn greep was krachtig en zijn hand trilde niet toen hij het naar de dikke ader in zijn pols bracht.

Het lemmet daalde neer op zijn huid. Ditmaal aarzelde hij niet.

‘Linksaf, Bryant,’ riep Kim toen ze in de verte sirenes hoorde opdoemen.

De banden piepten toen hij met een scherpe draai het bedrijventerrein op scheurde. ‘Ik dacht dat we naar huis gingen,’ mopperde hij.

Kim negeerde zijn opmerking en liet haar blik van links, naar voren, naar rechts en weer terug glijden, op zoek naar beweging tussen de donkere gebouwen.

‘Baas, je weet dat er andere agenten in ons korps...’

‘We bevinden ons op een kilometer afstand van een gewapende overval waarbij minstens één gewonde is gevallen en jij kunt alleen maar aan je avondeten denken,’ snauwde ze.

Het was zijn eigen schuld dat hij zijn radio aan had laten staan. ‘Dat is wel zo,’ gaf hij toe. Het beeld van zijn avondmaaltijd verbleekte naast het beeld van een onschuldige man die ten gevolge van een buikwond dood lag te bloeden.

‘Ik wed dat hij zich hier ergens schuilhoudt,’ zei ze. Met toegeknepen ogen tuurde ze het duister in.

Naar aanleiding van de beschrijving van het slachtoffer vermoedde ze dat ze op zoek waren naar Paul Chater, een negentienjarige, niet onverdienstelijke winkeldief die al sinds zijn elfde een frequente klant op het bureau was.

De jongen had inmiddels een verbod lopen voor elk winkelcentrum en elke winkel die aangesloten waren bij een verbond tussen de winkeliersvereniging en de politie. Zijn foto was vaker gedeeld dan de seksvideo van een realityster.

‘Waarom zou hij hierheen gaan,’ vroeg Bryant.

‘Omdat dit net een klein stadje is,’ reageerde Kim. ‘Meer dan tweehonderd gebouwen en bijna vijf kilometer aan straten.’ Ze bevonden zich op maar een paar honderd meter van de winkel en ze wist dat het joch nog altijd op een oude brommer met een kapotte knalpijp reed. Hij zou zo snel mogelijk van de grotere wegen af willen. ‘We zouden hier nog een uur rond kunnen rijden zonder hem tegen te komen,’ zei ze.

‘En waarschijnlijk weet hij wel dat we hem hier komen zoeken,’ zei Bryant.

‘Niet in een Astra stationwagon. Die sirenes trekken zijn aandacht.’

De laatste jaren had Paul Chater zijn winkeldiefstallen verlegd naar kleinere zaken met slechte of helemaal geen camerabewaking. Zijn frequente verblijf in de cel beschouwde hij als een beroepsrisico en een korte vakantie. Nu er echter melding was gemaakt van een mes, was de zaak er ineens een stuk ernstiger op geworden.

Kim liet haar raam zakken in de hoop het blikkerige geluid van zijn brommer op te vangen, maar de aanzwellende sirenes overstemden alles.

‘Baas, we vinden hem niet...’

‘Daar,’ riep ze. Ze wees voor hen uit en Bryant trapte op het gas.

‘Nee, geen achtervolging,’ waarschuwde ze hem. ‘Hij zoekt een plek om zich te verbergen. Als hij zijn brommer laat staan en er te voet vandoor gaat, pakken we hem nooit.’ Ze probeerde snel na te denken. ‘Rijd door tot de splitsing, ga rechtsaf en dan weer links.’

Als Chater slim was, zou hij naar de westkant van het terrein gaan, waar de bedrijven uitkwamen bij een dijk die naar het jaagpad langs het kanaal leidde. Om daar te komen, zou hij echter eerst een kleine kilometer op de weg moeten blijven.

Ze staken de parkeerplaats van een bouwmarkt over en kwamen zo op de weg uit.

Chater was precies waar ze hem verwacht had. ‘Haal hem in,’ droeg ze haar collega op.

Bryant trapte opnieuw op het gas. Chater keek om.

‘Sneller,’ blafte Kim.

Het geluid van de sirenes vertelde haar dat de patrouillewagens het bedrijventerrein ook hadden gevonden. Ze zouden hem echter nooit inhalen.

Bryant en zij moesten het klusje klaren. ‘Ga naast hem rijden,’ zei ze. Ze liet het raam zakken. Nog tweehonderd meter, dan waren ze bij de dijk.

‘Baas, wat...’

‘Stoppen,’ riep ze naar Chater zodra ze naast hem reden. ‘Stoppen,’ herhaalde ze.

Verrast keek hij op.

Nog honderdvijftig meter.

‘Baas, doe nou niet...’

‘Zet die verdomde brommer stil,’ brulde ze nu.

Nog honderd meter, dan zou hij zijn vervoermiddel dumpen en ervandoor gaan.

De brommer tufte door.

‘Dichterbij,’ zei Kim ademloos.

‘Ga nou niet doen wat ik denk...’

‘Bryant, ik heb het hem al vriendelijk gevraagd.’ Kim draaide zich om in haar stoel.

Nog vijftig meter.

Ze bevond zich ter hoogte van zijn bovenarm. Heel even aarzelde ze, maar toen dacht ze weer terug aan het radiobericht dat hen verteld had over de bloedende meneer Singh in zijn winkel.

Nog vijftig meter.

Ze zwaaide het portier open, waardoor ze Chaters dijbeen raakte.

Bryant trapte op de rem terwijl de brommer scherp linksaf zwaaide, weg van de auto.

Kim gooidde het portier nu helemaal open en klom zo snel mogelijk naar

buiten. Chater was al opgestaan en zette het nu op een lopen naar de dijk.

De sirenes leken van alle kanten te komen terwijl Kim de drie meter tussen hen probeerde te overbruggen.

Ze dook naar voren op het moment dat hij een voet tegen de helling zette. ‘Hebbes,’ riep ze toen ze op hem plofte. De stevige rits van haar leren motorjack prikte in haar buik en in zijn rug.

Kreunend probeerde hij zich los te worstelen.

Ze draaide hem om, zodat ze het gezicht achter het perspex venster van de helm kon zien. ‘Oké, etterbak,’ zei ze terwijl ze op zijn buik ging zitten. ‘Wat heb je nu weer uitgevreten?’

‘Ga van me af, trut,’ zei hij, bokkend als een paard.

Ze klemde haar dijnen om zijn ribben. ‘Waar is het mes, Paul?’

‘Ik heb geen mes,’ protesteerde hij. De ontkenning rolde moeiteloos over zijn lippen, maar zijn ogen vertelden een ander verhaal.

‘Waar is het, Paul?’ Kim verstevigde haar greep op zijn pols.

‘Ik zei toch dat ik geen mes heb,’ brulde hij, vol moed door die eerste leugen. ‘Ik wou gewoon een paar saffies, ja?’

Woede welde in Kim op toen het beeld van de onschuldige man, doodbloedend in zijn winkel, weer voor haar geestesoog opdoemde. Zijn leven stond op het spel, omdat dit kleine eikeltje had geweigerd voor zijn peuken te betalen. ‘Zoek een baan en koop ze gewoon.’ Toen een politiewagen haastig naast hen parkeerde, verstevigde ze haar greep nog wat verder.

Ze keek om naar haar collega, die met zijn armen over elkaar geslagen tegen zijn eigen auto geleund stond. ‘Weet je, Bryant, ik heb toch zo’n hekel aan mensen die vinden dat de wereld hen iets verschuldigd is.’

‘Mogen we hem meenemen, mevrouw,’ vroeg een van de agenten toen een tweede wagen ook naast hen tot stilstand kwam.

Ze knikte, stond op en rekte zich uit tot haar volle lengte van één meter vijfenzeventig. Toen plukte ze een takje uit haar piekerige zwarte haar. Daarna pas richtte ze haar aandacht weer op de man op de grond. ‘Je bent

altijd al een eikel geweest, Paul, maar nu ben je een eikel met een mes. Daar ga je een flinke tijd de bak voor in, vriend,' gromde ze terwijl ze hem aan haar collega's overdroeg.

'Het mes is ongetwijfeld ergens op het terrein hier te vinden, jongens,' zei ze tegen de agenten.

'Dit lost niks op, smeris,' sneerde Chater. 'Er zijn er nog veel meer zoals ik en ze staan te trappelen...'

'Dat weet ik wel, Paul. Maar zoals die ene supermarkt zegt: "We moeten op de kleintjes letten".'

Ze liep naar Bryant, die hoofdschuddend op haar stond te wachten. Terwijl ze het vuil van haar handen veegde, glimlachte ze kort. In elk geval liep er nu één hufte minder los rond. 'Oké, Bryant. Nu mag je naar huis om te eten.'

Dokter A bekeek de rij gezichten voor zich aandachtig en onderdrukte vervolgens een zucht. Haar collega bij Aston University was weggeroepen naar Dubai, waar hij een groep kersverse politieagenten moest bijstaan tijdens de eerste fase van een opgraving.

Daarom stond zij nu midden in een weiland in het Black Country, tegenover een groep onverschillige studenten die een typische maandagochtenduitdrukking op hun gezicht hadden. Zelf dacht ze er net zo over, maar ze was te beleefd om dat te tonen. Waren er dan nergens meer enthousiaste jonge geesten te vinden die hongerig waren naar nieuwe kennis? Dat zou haar werk een stuk makkelijker hebben gemaakt, dacht ze. Bij het volgende verzoek uit een warm, zonnig land om een adviserend archeoloog zouden ze maar beter háár naam bovenaan de lijst zetten.

‘Oké, verzameling,’ zei ze, wapperend met haar handen.

‘Verzamelen, bedoelt ze,’ verduidelijkte haar assistent Timothy.

Met samengeknepen lippen keek ze hem aan. Goed, soms was haar taalgebruik misschien niet helemaal correct, maar als ze dat niet begrepen hadden, konden ze het voor de rest ook wel schudden.

Terwijl zij bezig was geweest om met een spuitbus hun werkterrein van twee bij één meter af te bakenen, waren de veertien studenten uiteengevallen in kleinere groepjes. Ze stonden dicht op elkaar gepakt, met hun handen diep in hun zakken en hun schouders opgetrokken tegen de frisse novemberochtend. Het kwik gaf slechts zeven graden aan. Maar hoewel de wind koel was, was hij niet kil. Ze zou deze jongeren graag eens meenemen

naar haar huis in Macedonië. In de Balkan werd vaak koude lucht aangevoerd vanuit Rusland en die bleef zeker in de dalen lang hangen, waardoor temperaturen van min twintig niet ongebruikelijk waren.

‘Wie kan me vertellen wat een forensisch archeoloog nodig heeft?’ Ze opende de tas naast de schoppen.

‘Een fototoestel,’ zei er eentje met een gaap.

‘Een schetsboek en potloden,’ voegde een ander daaraan toe.

‘Een pincet en wattenstaafjes,’ vulde de gaper aan.

‘Een zaklamp.’

Ze knikte bij het horen van de meest voor de hand liggende opties. Helaas was hun enthousiasme van korte duur: er was nadenkwerk benodigd voor meer antwoorden.

‘Vergeet niet dat we op een plaats delict zijn,’ hintte ze.

‘Afzetlint.’

‘Wegwerpkleding.’

Dokter A knikte opnieuw en keek naar de rechthoek in het gras. ‘Zijn we er klaar voor,’ vroeg ze terwijl ze een schep pakte. Haar studenten keken elkaar onzeker aan en schuifelden naar voren. ‘*Da mu se nevidi*,’ fluisterde ze.

Dokter A wierp een blik op Timothy, die ten antwoord scheel keek. Hij kende inmiddels genoeg Macedonisch om te weten dat het een uitdrukking van frustratie was.

‘Is er nog iets dat we eerst moeten doen,’ herhaalde ze.

‘Spullen schoonmaken,’ riep een student.

‘Je zou toch hopen dat die al schoon waren,’ antwoordde ze kortaf. Stiekem hoopte ze dat geen van deze studenten de opleiding tot forensisch archeoloog zou kiezen.

Blijkbaar moest ze wat tekst en uitleg geven, besloot ze, terwijl ze haar schep in de grond stak. ‘Normaliter zou je eerst de oppervlakte onderzoeken, maar aangezien dit geen echte plaats delict is, zal ik het al gravende wel uitleggen.’

Timothy kwam naast haar staan en begon ook te graven. Het idee dat er nu daadwerkelijk iets ging gebeuren, dreef een paar studenten naar voren.

‘Bij opgravingen naar antieke sites zijn de relevante lagen in het algemeen volledig bedekt. In het geval van forensische archeologie is de oppervlakte ook een relevante laag. Het graf begint op de bodembedekking en dat betekent dat de grond waar je op loopt om bij de plaats delict te komen daar ook deel van uitmaakt. Zodoende kan je aanwezigheid het bestaande bewijs veranderen of zelfs vernielen.’

Ze zweeg even om te horen of er vragen waren. Toen niemand iets zei, besloot ze verder te gaan met de les. ‘Forensisch bewijs is enorm subtiel. Een forensisch archeoloog moet zich te allen tijde bewust zijn van de aanwezigheid van kapotte wortels, droge bladeren, dode planten, markeringen van gereedschap, schoenafdrukken en zelfs vingerafdrukken.’

De berg aarde naast de witte lijn groeide zienderogen.

‘Op forensische sites zijn de artefacten vaak vergankelijk en totaal anders dan de zaken die je bij normale archeologische sites tegenkomt. Ik heb het bijvoorbeeld over papier, stof, insecten, haren, vingernagels en andere zachte weefsels.’

Dokter A keek naar de verveelde gezichten om haar heen. Het gat dat ze aan het graven was, was nu zo’n dertig centimeter diep.

Ze gaf de schep aan een bruinharige studente naast haar en gebaarde naar de jongeman die daar weer naast stond dat hij die van Timothy over moest nemen. ‘Graven, alsjeblieft,’ instrueerde ze hen. Ze wachtte tot ze begonnen waren en ging toen verder: ‘Daarnaast is er altijd een mogelijkheid dat je gevaarlijke biologische stoffen of ander schadelijk materiaal aantreft.’ Ze zweeg even. ‘Een geladen wapen, bijvoorbeeld.’

De studente naast haar aarzelde. Nu had ze hun aandacht te pakken en daarom knikte ze naar haar publiek. ‘Ja, dat is weleens voorgekomen.’

Ze liep achter de gravers langs en gebaarde dat ze hun scheppen door moesten geven. Als ze aan het werk gingen, kregen ze het vanzelf warm.

Met haar handen op haar rug ineengeslagen liep ze rond en vertelde: 'Al het aangetroffen bewijs moet op de juiste, legale manier geborgen en verwerkt worden. Geef de scheppen maar door. En alles moet vastgelegd en beschermd worden tot het officieel...'

Haar stem stierf weg toen ze opnieuw een blik in de put wierp. 'Stop,' riep ze zo hard als ze kon.

Iedereen sprong geschrokken achteruit.

'Achteruit.' Haar blik bleef op de put gericht.

Ze liep naar de lange zijde en ging op haar knieën zitten. Na even ingespannen naar de aarde getuurd te hebben, stak ze haar hand uit. Zoals elke goede assistent wist Timothy wat hem te doen stond en hij legde een zachte borstel in haar uitgestoken handpalm.

'Jullie blokkeren het licht, mensen. Opzij,' riep ze zonder haar blik van het object dat ze gezien had af te wenden. Met bonzend hart begon ze zachtjes te borstelen.

Om haar heen werd naar adem gesnakt toen een gladde ronding zichtbaar werd. Blijkbaar hadden de studenten toch nog iets van kennis opgedaan.

Dokter A keek op en zei tegen haar collega: 'Timothy, haal iedereen hier weg. Bel daarna de lijkschouwer en inspecteur Stone.'

Het kostte Stacey Wood moeite om echt te beseffen waar ze naar keek. Een haast obscene hoeveelheid bloed had zo te zien ieder oppervlak in het doosachtige kamertje achter het toch al niet erg grote huis weten te besmeuren. Dat was echter niet het probleem, want ze had wel vaker bloed gezien. Nee, het probleem zat hem in de herinnering die ze jarenlang had weggestopt en die nu boven dreigde te komen.

Haar blik ving die van haar collega Dawson. Hij stond aan de andere kant van de kamer, die bezaaid was met sneakers, voetbalschoenen, autotijdschriften en T-shirts.

Het leek een gewone tienerkamer, met uitzondering van het lichaam van de jongen, dat tegen de muur gezakt zat, en de bloedvlekken. De metaalachtige geur van bloed streed om voorrang met die van zweterige kleding.

Zijn hoofd was naar achteren gezakt en zijn nietsziende ogen leken naar de bloedspetters op het plafond te staren alsof hij ze bewonderde. Een wit litteken onder zijn linkeroog was de vrijwel enige smet op zijn jeugdige huid. Eén mouw van zijn hoodie was tot de elleboog opgerold, waardoor de fatale wond zichtbaar was. Zijn grijze skinny spijkerbroek was overdekt met opdrogend bloed.

Het keukenmes lag een paar centimeter naast zijn rechterhand.

Stacey probeerde rustig te blijven ademen en onaangedaan over te komen, maar haar blik werd steeds naar het mes getrokken. Ze wilde echter niet dat Dawson zou denken dat ze het veldwerk niet aankon. En ze was ervan overtuigd dat hij elke zwakte van haar zou kunnen ruiken. Het

mes riep echter iets in haar op waar ze helemaal niet aan herinnerd wilde worden.

Niet hier, niet nu.

Mentaal gaf ze zichzelf een standje, waarna ze zich weer probeerde te concentreren.

De jongen was gevonden door zijn moeder, die compleet hysterisch de ambulance had gebeld. De meldkamer had de oproep doorgezet naar de politie en ook gelijk de patholoog-anatoom gesommeerd.

Stacey vermoedde dat de jongen enkele uren geleden overleden was. De reden dat zij en Dawson er waren, was om er zeker van te zijn dat het geen moord in het jasje van een zelfmoord was. Als de rechercheurs en de patholoog-anatoom het eens waren, konden de nabestaanden de uitvaart gaan regelen.

‘Hij was heel zeker van zijn zaak,’ zei hun vaste patholoog-anatoom Keats nu. ‘Uiteindelijk.’

Dat had Stacey al gezien. Er waren vage krasjes overdwers op de polsen zichtbaar, maar de echte snee liep over de lengte van zijn arm. Hij had de ader doorgesneden.

Staceys brein dwaalde van de kamer naar de emoties die de jongen voor zijn dood gevoeld moest hebben: pijn, angst, de moeite van zijn beslissing. Het was al erg genoeg dat hij het gevoel moest hebben gehad dat er geen andere oplossing was dan een einde aan zijn leven te maken, maar de aarzelende sneetjes in zijn pols toonden aan dat hij al langer geleden had.

Stacey had geen idee wat hem geplaagd had, maar ze wist wel dat veel tienerproblemen lang niet zo onoverkomelijk waren als de tieners die eronder leden, dachten. Als hij over zijn ellende had kunnen praten, had hij dit misschien niet als zijn enige uitweg gezien. Met een rilling slikte ze haar opkomende misselijkheid weg.

Keats ging verder met zijn onderzoek, maar volgens Stacey was er niets dat erop wees dat iemand bij de dood van Justin Reynolds betrokken was

geweest. De kamer was zo klein dat ieder spoor van een worsteling zichtbaar zou zijn geweest. Het enige gevecht dat plaatsgevonden had, had zich in het hoofd van het slachtoffer afgespeeld.

‘Zijn we klaar, brigadier?’ vroeg Keats zacht met een blik op Dawson.

Hij knikte. ‘Ik ben ervan overtuigd dat deze...’

De rest van zijn woorden ging verloren toen Stacey de kamer verliet, iets wat ze al minutenlang had willen doen.

Kim nam snel de afslag op de A456, de N-weg die de politie van West Midlands scheidde van die van West Mercia en ze volgde ook de aanwijzingen van het navigatiesysteem toen het haar opdroeg linksaf een zandweg achter een tuincentrum in te slaan.

‘Wat heeft dat ding gesnoven,’ vroeg ze zich hardop af toen de elektronische stem aankondigde dat ze hun bestemming hadden bereikt. Kim had aangenomen dat ze een kortere weg hadden genomen, maar dat ze uiteindelijk wel weer in de beschaving of in elk geval op een geasfalteerde weg zouden belanden.

Bryant haalde zijn schouders op en precies op dat moment reden ze met hun rechtervoorband door een kuil in de weg, waardoor ze allebei door elkaar werden geschud.

‘Oeps,’ zei Kim toen ze drie politiewagens op een parkeerplaats van grind zag staan. Ernaast stonden twee busjes, vlak bij een hek dat naar een achtergelegen veld leidde. Gelukkig voor haar hadden elektronische apparaten geen behoefte aan excuses.

Drie meter voor de parkeerplaats zette ze de auto stil, zodat de weg geblokkeerd werd.

Terwijl ze naar het hek liepen, kwam een druk pratend groepje studenten juist vanuit die richting naar de busjes gelopen.

Gelukkig was iemand zo slim geweest om hen van de plaats delict weg te sturen. Kim was ervan overtuigd dat de studenten deze les in veldwerk niet snel zouden vergeten.

Zij en Bryant lieten hun politiepassen zien aan de agenten bij het hek, hoewel ze hen beide kenden.

Een licht uitgesleten spoor van landbouwmachines leidde hen het veld op, om na ongeveer vijftig meter weer op te lossen.

De bosjes aan hun rechterkant kwamen uit op een groot grasveld dat zich vierhonderd meter in alle richtingen uitstreckte. Groene heggen scheidde het veld van de gewassen daarachter.

Aan de rand bij de bomen zag Kim beweging.

‘Nee, hè, baas. Had je niet kunnen zeggen dat zij er was?’

Kim glimlachte. ‘Ik dacht dat jij wel van verrassingen hield, Bryant?’

‘Noem je dat een verrassing,’ reageerde hij zuur.

Kim schudde haar hoofd. Ze wist dat niet iedereen de wetenschapper mocht. Haar directe manier van doen viel niet bij iedereen in goede aarde, maar Kim vond haar botheid altijd verfrissend. Ze meende wat ze zei en ze zei wat ze dacht. En hoewel ze niet altijd gelijk had in wat ze dacht, was dat wel bijna altijd zo.

Kim keek toe terwijl dokter A langs het gat ijsbeerde. Haar ene hand was in de zak van haar spijkerbroek gestoken en met de andere hield ze een telefoon tegen haar oor. De linkerbroekspijp van haar lichte spijkerbroek was aan haar Doc Martens-laars ontsnapt. Het elastiek van haar eerder hoge paardenstaart was nu afgezakt in de richting van de ombrékleuring in haar haren en hield ze nu alleen nog bijeen in haar nek.

‘Dokter A,’ zei Kim toen de vrouw klaar was met bellen. Ze stak haar hand uit.

Het was een bijnaam, door de wetenschapper zelf aangevoerd toen ze het zat was geworden dat iedereen haar Macedonische achternaam verhaspelde. Eerlijk gezegd wist Kim niet eens meer wat haar volledige naam was; ze gebruikte al zolang ze de vrouw kende haar bijnaam.

Dokter A glimlachte kort terwijl ze elkaar de hand schudden en keek toen langs Kim naar Bryant.

‘Bryant,’ zei ze. Ook hem stak ze haar hand toe en hij moest die dus wel aannemen.

‘In elk geval noemde ze de juiste naam,’ mompelde Bryant toen de vrouw weer naar de opgraving liep.

‘Waar is Keats,’ vroeg ze ineens.

‘Bezig met de overdracht van een zelfmoord,’ legde Kim uit. ‘Hij komt er zo aan.’

‘Kom hier,’ sommeerde dokter A hen naar de rand van de put.

Meteen viel Kims oog op het witte bot dat uit de aarde stak. Uit ervaring wist ze waar ze naar keek. ‘Een schedel,’ vroeg ze.

Dokter A knikte.

Kim zette een stap achteruit om de volledige plaats delict in zich op te nemen. ‘Op vijfenveertig centimeter diepte?’

‘Ja, zoiets. Heel erg ondiep.’

Kim stapte naar voren. ‘Mogen we...’

‘Nee, zeker niet,’ onderbrak dokter A haar fel. ‘We mogen niets overhaasten. Eerst moet Keats komen en ik heb vooral mijn team nodig. We weten nog niets van de conditie of omstandigheden. Blijf er met jullie vingers vanaf.’

Dat begreep Kim wel. Op dit moment konden ze op geen enkele manier bepalen hoelang die schedel daar al lag. Het was dokter A’s werk om al het bewijs veilig te stellen en daarna de schedel zo zorgvuldig mogelijk te verwijderen.

Zoals de meeste forensisch archeologen was dokter A ook gepromoveerd in de antropologie. Ze wist hoe ze de botten moest lezen. Allereerst zou ze moeten bepalen of de overblijfselen van menselijke aard waren, al had Kim inmiddels genoeg schedels gezien om daar niet aan te twijfelen.

Vervolgens zou dokter A proberen de biologische data van de overledene te bepalen: leeftijd, sekse en ras. Kim wist dat het bijzonder ingewikkeld was om op basis van puur bot zonder weefsels een inschatting te maken